

v o d y: Stížnost napadá usnesení prvního soudu, pokud stěžovateli nebyly poukázány k výplatě úroky z deposita, a uplatňuje, že B. 17. října 1932 složil 70.000 Kč nikoliv v hotovosti, nýbrž na vkladní list Spořitelny města Č., kterýž list má náležitosti vkladní knížky a je tedy spořitelna povinna peníze na vkladním listě složené zúročiti a schovatel (soud) podle § 1435 obč. zák. nemůže přirostlý úrok zadržeti, ježto není pro to zákonného podkladu, a musí devinkulovati vkladní list i s přirostlým úrokem ke dni vydání. Stížnosti nelze vyhověti. První soud sdělil, že ve věci postupoval ve smyslu nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 17. května 1928 čís. 31.157/27, Věstník roč. X. č. 6 ze dne 25. června 1928 a uložil deposit na společném kontě deposit folio 35.209. Úroky z deposit takto uložených však ve smyslu odst. II. i) výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 17. května 1928 čís. 31.157/27 převádějí se koncem každého druhého kalendářního roku na společný účet sirotčích pokladen utvořený v Čechách, na Moravě a ve Slezsku výnosem ze dne 16. února 1924 čís. 48.715/23. Převod provádí se příkázáním na šekový účet sborového soudu druhé stolice a nemohl proto první soud úroky k výplatě poukázati. Otázku, zda první soud právem deposit uložil na běžný účet čili nikoliv, nelze řešiti k rekursu.

Nejvyšší soud změnil usnesení obou nižších soudů v ten rozum, že kromě peněz poukázaných k výplatě v usnesení prvního soudu budou vydány i úroky přirostlé ke složeným 70.000 Kč.

D ů v o d y:

Podle spisů složil Antonín B. na soud (§ 1425 obč. zák.) nikoli hotovost 70.000 Kč, nýbrž vkladní list Spořitelny města Č., znějící na zúročitelný vklad 70.000 Kč. Jsa uschovatelem vkladního listu a nikoli hotovosti a nemaje k tomu příkaz ani od složitele ani od jiné oprávněné osoby, neprávem první soud složený u něho vkladní list realizoval a vybranou hotovost uložil na svůj běžný depositní účet u spořitelny. Když došlo k vydání deposita, měl první soud podle § 961 obč. zák. vydati devinkulovaný vkladní list, po případě 70.000 Kč s přirostlými úroky po srážce depositního poplatku (§ 969 obč. zák.). Usnesení i prvního i druhého soudu, odpírající vydati přirostlé úroky, jsou v rozporu se spisy a odporují zákonu. Výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 17. května 1928 čís. 31.157/27, uveřejněný ve věstníku téhož ministerstva čís. 6 z roku 1928, a posudek nejvyššího soudu ze dne 30. listopadu 1932 pres. 1734/32, uveřejněný ve věstníku min. sprav. z roku 1933 na str. 4 o použití úroků z deposit pro společný účet sirotčích pokladen netýkají se deposit složených ve vkladních listech a nelze se jich v soudním případě dovolávati.

Čís. 13991.

K tvrzení povinného v rekursu proti povolení exekuce, že byl ochoten vymáhaný dluh cizozemského vymáhacího věřitele zaplatiti, že však

nedosáhl souhlasu Národní banky, nelze přihlížeti pro zákaz novot, není-li to patrné ze spisů, na jejichž základě rozhodoval první soud.

Předpisy o úpravě úrokových sazeb, jmenovitě předpisy zákona ze dne 2. března 1933 čís. 44 sb. z. a n. a vlád. nařízení ze dne 29. května 1933 čís. 85 sb. z. a n. jsou předpisy velícího rázu vydané k ochraně tuzemských dlužníků proti každému věřiteli, i proti věřiteli cizozemskému.

Má-li býti proti tuzemskému dlužníku v tuzemsku vykonán rozsudek cizozemského soudu, musí soud exekuci povolující s hlediska § 81 čís. 2 a 4 ex. ř. přihlížeti k tomu, zda není rozsudkový výrok co do úrokové sazby vedlejších poplatků v rozporu s těmito velícími předpisy tuzemského práva se zřetelem k ustanovení § 16 a § 18 cit. zákona.

Pokud dlužník musí obranu v tomto směru uplatnit odporem podle § 83 ex. ř.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1934, R I 1327/34.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě říšskoněmeckého exekučního titulu, odsoudivšího dlužníka, by straně žalující zaplatil 80.000 říš. m. s 8% úroky a 1½% správního příspěvku ze 100.000 zlatých říšských marek od 1. září 1933, nebo obnos v československé měně, který odpovídá uvedenému zažalovanému obnosu, obzvláště podle předpisů v Čsl. republice platných devisových opatření a úmluv mezi Německou říší a Čsl. republikou o platebním styku. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil a uvedl ke konci důvodů: Pokud jde o úrokovou míru, nebylo přes ustanovení o jejím snížení, platná v rep. Čsl. podle zákona ze dne 2. března 1933 čís. 44 sb. z. a n. a vlád. nař. ze dne 29. května 1933 čís. 85 sb. z. a n. povinností soudu exekuci povolujícího, by k tomu při povolení exekuce přihlížel, neboť má jen zkoumati, zdali exekuční návrh odpovídá platným předpisům a vykazuje náležitosti uvedené v § 54 ex. ř., a odpovídá-li návrh exekuční obsahu exekučního titulu, takže výtku stížnosti, týkající se míry úrokové, lze straně povinné uplatnit jen žalobou v řízení exekučním.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Devisové předpisy, v souzeném případě předpisy vyhlášené pod čís. 187/33 a čís. 131/34 sb. z. a n., nebrání tomu, by pohledávky podléhající těmto předpisům nebyly proti tuzemskému dlužníku uplatněny žalobou a by na základě exekučního titulu nebyla povolena exekuce. Bude věcí exekučního soudu, aby s výtěžkem exekuce naložil v souhlasu s oněmi předpisy vydanými k ochraně měny. K tvrzení dovolacího rekurenta, že byl ochoten vymáhaný dluh zapraviti, že však nedosáhl souhlasu Národní banky, nelze přihlížeti v řízení rekursním pro zákaz novot, když to ze spisů, na jejichž základě rozhodoval soud první stolice, nebylo patrné. Pokud jde o úpravu úrokových sazeb a jmenovitě o předpisy zákona ze dne 2. března 1933 čís. 44 sb. z. a n. a vládního nařízení

ze dne 29. května 1933 čís. 85 sb. z. a n., jsou to předpisy velícího rázu vydané k ochraně tuzemských dlužníků proti každému věřiteli (§ 4 vl. nař.), tedy i proti věřiteli cizozemskému. Má-li býti proti tuzemskému dlužníku v tuzemsku vykonán rozsudek cizozemského soudu, musí soud exekuci povolující s hlediska § 81 čís. 2 a 4 ex. ř. přihlížeti k tomu, není-li rozsudkový výrok ve příčině úrokové sazby a příslušných vedlejších poplatků v rozporu s těmito kogentními předpisy tuzemského práva se zřetelem k ustanovení § 16 a § 18 cit. zák., protože podle těchto ustanovení týká se úprava úrokových sazeb i zápůjček smluvených předem, kdy úprava nabyla platnosti, a požadování jakož i poskytnutí úroků, jež s případnými vedlejšími plněními činí více než jaká je podle oněch předpisů nejvyšší přípustná sazba, je pod trestní sankcí zakázáno. Exekučnímu návrhu nemůže býti vyhověno, pokud již ze spisů, podle nichž soud první stolice o návrhu rozhoduje, lze seznati, že se nárok, uplatňovaný exekucí, těmito předpisy příčí. V tom směru nelze tedy s rekursním soudem plně souhlasiti. Než v souzeném případě nelze rozhodnouti otázku, smí-li vymáhající věřitel právem požadovati také v exekuci v celé výši úroky a správní příspěvek, jak mu byly v exekučním titulu přisouzeny, čili nic, jenom na základě spisů, jež měl po ruce soud první stolice při povolení exekuce, protože rozhodnutí o této otázce závisí se zřetelem k ustanovením obou shora citovaných předpisů, jmenovitě se zřetelem k podmínkám stanoveným v tab. 5 pod A/a), dále k výjimkám obsaženým v § 11 f) vládního nařízení č. 85/33 sb. z. a n. na skutkových okolnostech, které ze spisů nevyplývají a které na svou obranu musí dlužník uplatniti odporem, aby o nich mohlo býti pojednáno a po případě i průvodní řízení zavedeno.

Čís. 13992.

Podle § 350 ex. ř. může i věřitel, jemuž přísluší vykonatelná pohledávka, již na základě exekučního titulu — byť i v něm není vysloveno zatížení nemovitostí povinného — na nemovitosti povinného, na nichž jeho vlastnické právo není ještě vloženo nebo poznamenáno, vésti exekuci knihovními zápisy a tedy i vnuceným zřízením práva zástavního a za tím účelem, prokázav nabytí práva vlastnického povinným způsobem vyhovujícím § 87 knih. zák., domáhati se především knihovního vkladu tohoto práva ve prospěch povinného a na základě tohoto pak zápisu zástavního práva pro svou vykonatelnou pohledávku.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1934, R I 1392/34.)

Vymáhající strana žádala, odvolávajíc se na ustanovení § 350 třetí odstavec ex. ř. a předkládajíc exekuční tituly a vidimovanou trhovou smlouvu, o povolení exekuce 1. vnuceným vkladem práva vlastnického pro dlužníky a 2. vnuceným zřízením práva zástavního na nemovitostech, na nichž mělo býti podle návrhu nuceně vloženo pro dlužníky právo vlastnické. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní